aventurile
echipajului
DOR
162

Mai tare ca Jules Verne !

6.000.000

exemplare vândute din operele lui

CAROL MAY

descrieri de călătorie din lumea largă.

A apărut în românește

WINETU

în traducere magistrală a lui ION GORUN, cu o prefață de Arhiepiscopul ALEXANDRU TH. CISAR și un cuvânt introductiv de

ION MINULESCU

Un volum elegant cartonat de 196 pagini.

Comoara profesorului

de H. WARREN — Traducere de LIA HÂRSU

I. — O INTÂLNIRE IN JUNGLĂ

— Atenţiune, Massers, monuhu!

Scoţând acest strigăt de prevenire — îşi începu doctorul Bertram povestirea — Pongo sări repede spre copacul cel mai apropiat şi auzirăm fiara venind în goană, pufăind ca o locomotivă.

Ne împrăştiarăm, căci un rinocer întărâtat — Pongo se folosise de denumirea africană pentru dihania aceasta — nu ţine seamă de nicio piedecă întâlnită în cale şi e în stare să culce la pământ o armată întreagă. De obiceiu, un rinocer nu se opreşte din fugă, atunci când vânătorul — sau ceea ce i-a stârnit furia — sare în lături repede în clipa din urmă.

Adăpostindu-mă îndărătul unui copac uriaş, eram încredinţat că primejdia trecuse, dar uneori te 'nşeli chiar în privinţa firii unui rinocer.

Poate că era un „pustnic" bătrân, care ne zuzise străbătând luminişul, — sau poate că fusese turburat cu puţin înainte de vânători băştinaşi, deşi vânătoarea rinocerilor e oprită. Fapt e că dihania nu ţinea socoteală de nicio regulă, ci se luă după mine, furioasă.

Trecu atât de repede pe lângă copacul după care mă adăpostisem, încât rupse cu umerii scoarţa acestuia.

Cu greu mă ferisem de cornul ameninţător

și făcusem o săritură pe după copac, când monstrul înfuriat se întoarse, năpustindu-se iar asupra mea.

— Mariane, trage odată! strigai cu disperare, pe când bucățile de scoarță ale copacului sburau în jurul capului meu.

— Da, trage, trage! izbuti, în sfârșit, să zică și profesorul John Jarvis, din îndemnul căruia ne aflam acum în pădurea aceasta.

Și deoarece răcnise cât îl ținea gura, atrăsese luarea-aminte asupra sa a rinocerului turbat.

Trupul enorm se răsuci brusc și o sbughi spre copacul lângă care stătea Jarvis.

Imi venea să pufnesc de râs, văzând mutra profesorului, care cu gura căscată rămăsese încremenit locului și se holba la namila ce se apropia.

Atunci smulsei revolverul — nu mai avui răgazul să scot pușca de pe umăr — și slobozii două gloanțe, din spate, asupra fiarei.

Imi dădusem seamă îndată că profesorul își pierduse capul din pricina ivirii neașteptate a dihaniei. Și aceasta părea într'adevăr turbată rău, căci odată cu detunătura armei mele se și răsuci și se năpusti iarăși asupră-mi. Gloanțele n'o putuseră răni prea grav, căci trăsesem prea repede și fără să ochesc măcar, și-apoi stătusem într'o poziție atât de neprielnică, încât probabil că gloanțele alunecaseră pe pielea groasă. Și chiar dacă totuși ar fi pătruns, cel mult putuseră intra în piele, fără să atingă vreun organ vital.

Dar tot folosiră la ceva, prin aceea că dihania se năpusti iarăși asupra mea, cu furie sporită. In două clipe mă făcu să înconjur

de nu știu câte ori trunchiul copacului și două bucăți de scoarță mă loviră în obraz.

Eram înfuriat că Marian nu trăgea. Probabil că se temea să nu mă nimerească, îmi spusei apoi, căci nici două clipe nu puteam sta într'un loc, pentrucă dihania mă fugărea mereu.

Căutai să-l văd, în fugă, pe prietenul meu, dar nu izbutii. Atâta putui doar zări, că profesorul dispăruse îndărătul unui copac. Era și el înarmat cu pușcă și revolver, dar se vede că era mai bucuros să nu se folosească de ele.

John Jarvis era un om învățat, care se pricepea să vorbească despre toate, mă îndoiam însă că trăsese vreun glonț în viața lui.

Și cu siguranță că era întâia oară că se găsea față 'n față cu un rinocer, mai cu seamă cu unul furios ca acela de acum.

Mă temeam să nu alunec sau să mă împiedec de ceva, căci atunci aș fi fost pierdut. În câteva clipe fiara turbată m'ar fi străpuns cu cornul, m'ar fi zvârlit în sus, apoi m'ar fi călcat în picioare când aș fi căzut îndărăt pe pământ.

Inc'odată alergasem de jur-împrejurul copacului, rinocerul se năpustise asupră-mi, când, dindărătul meu și trecându-mi deasupra capului, fulgeră ceva, și cu o izbitură înăbușită cuțitul de rechini al lui Pongo se înfipse în buza de jos a dihaniei.

Trebuii să sar iarăși în lături, din nou mă loviră în obraz bucăți de scoarță din copac, dar acum găsii răgazul să-mi smulg pușca de pe umăr.

Știam bine că fiara turbată se va zvârli asu-

pra lui Pongo, deoarece uriașul Negru într'adins făcuse așa, ca să atragă asupra lui luarea aminte a rinocerului.

Și într'adevăr, el stătea lângă un copac uriaș, la vreun metru depărtare. Dădu din cap spre mine când văzu că dusei pușca la ochi, apoi... sări înaintea rinocerului, care își svârli cornul aproape de pământ, pentru ca să-l arunce în aer pe cutezătorul dușman — dar Pongo se feri cu dibăcie.

Și — ceea ce niciun alt om n'ar fi fost în stare — smulse cuțitul din buza colosului, apoi făcu o săritură de saltimbanc de-a-curmezișul luminișului, fără să uite să-mi zâmbească încurajator.

Intenția lui nu era greu de ghicit, și ea se și îndeplini. Fiara se luă după dânsul, cu capul în piept, astfel că cornul se afla orizontal cu pământul.

Aveam o linie de tragere foarte bună, deoarece namila trecea pe dinaintea mea. Și deși inima îmi svâcnea cu putere din pricina goanei dinainte, când era vorba de tras cu arma pentru salvarea vieții, nervii învingeau slăbiciunea trupului.

Slobozii două gloanțe dela vreo zece metri depărtare, și amândouă nimeriră ținta, după cum ghicii imediat din bubuitura lor.

In toiul fugii rinocerul se poticni și se prăbuși cu o bufnitură la pământ.

Făcui însă greșeala de a nu ține seamă de puterea namilei, căci făcui doi pași în luminiș. In clipa următoare, însă, mă dădui dintr'o săritură înapoi; fiara se ridicase cu repeziciune, se răsuci și se năpusti asupra mea. Copacul trosni sub izbitura umărului său și fui iarăși nevoit să sar în lături.

Dar Pongo era la datorie. Făcu iar o săritură înainte, la depărtare de orice adăpost de copac, mai zvârli odată cuțitul, care pentru a doua oară se înfipse în buza dihaniei.

Când îl văzusem pe Pongo dând buzna, ridicasem iar puşca. Înainte de a trage detunară din cealaltă parte a luminişului două bubuituri atât de repezi una după alta, încât se părea că fusese o singură împuşcătură.

Mai trăsei şi eu un glonț în trupul fiarei, dar poate că n'ar mai fi fost nevoie de asta, căci Marian, care stătea de cealaltă parte a luminişului, nimerise, ca de obiceiu, cu cele două focuri ale sale.

Namila se prăbuşi la pământ, unde începu să se zvârcolească, apoi întinse picioarele în sus.

Imi svârlii puşca pe umăr şi, răsuflând uşurat, ieşii dindărătul copacului după care mă adăpostisem.

Marian se apropiă de mine şi mă pregăteam să-i fac imputări că intervenise cu atâta întârziere în luptă — dar băgai de seamă că abia se ținea pe picioare şi că faţa îi era mânjită de sânge.

Uitai de toate şi alergai speriat la prietenul meu.

— Mariane, ce ți s'a întâmplat? Eşti rănit rău?

— Nu, dragă Robert, lasă că o să treacă. M'am poticnit de o buturugă şi am căzut atât de rău, că mi-am pierdut cunoştinţa pentru scurt timp. Era acolo o piatră mică de care m'am lovit la frunte. Când mi-am venit în simțiri, am izbutit să mă ridic, am văzut păţania ta cu dihania, dar abia după câtva

timp am fost în stare să mă folosesc de puşcă. Cred însă că animalul ar fi căzut şi în urma celor două gloanţe ale tale.

Marian îşi frecă fruntea, de pe care şiroia sângele, apoi zâmbi şi urmă:

— Drept să-ţi spun, Robert, nu ştiam că eşti atât de îndemânatec. N'aş fi avut nimic împotrivă dacă ai mai fi urmat să te joci câtva timp „de-a v'aţi ascunselea" cu rinocerarăşul acela.

Izbucnii în râs. De vreme ce Marian era în stare să glumească, însemna că rana nu era cine ştie ce gravă. Acum trebuia să găsim vreo apă pe undeva, unde să se poată spăla de sânge.

— Pongo, trebue să căutăm apă — zisei. Dacă nu găsim nimic pe aproape, va fi nevoie să ne 'ntoarcem la Patna.

Auzind vorbele din urmă, Pongo păru foarte mulţumit; pesemne că ducea dorul credinciosului nostru Mana, căruia, în urmă cu două zile, când tocmai vroiam să pătrundem în pădure, îi intrase un ghimpe mare în picior. Se afla acum în casa lui Ferry Longhand, inspectorul de poliţie din Patna, care ne făgăduise să-l îngrijească bine pe credinciosul nostru ghepard.

Se vedea însă că Pongo credea că numai dânsul 'ar fi putut face lucrul cum trebue, şi deoarece trecuseră două zile, ar fi fost bucuros să se întoarcă.

Îl sprijinii pe Marian şi mă pregătii să părăsesc luminişul.

— A... a... plecat dihania? se auzi atunci un glas plângăreţ.

Cât p'aci să uit de profesor. Bietul om stă-

tuse până atunci nemișcat îndărătul copacului său și nu cutezase să privească de după trunchiu.

— Vino, domnule profesor! îi spusei. Rinocerul e mort.

Omulețul ieși la iveală și privi înmărmurit fiara.

— Domnilor — zise el apoi — ăsta e un exemplar rar și trebue păstrat pentru posteritate. Îl vom împăia.

— În primul rând trebue să căutăm apă — îl întrerupsei eu — prietenul meu e rănit.

John Jarvis se pricepea la toate; se apropiă îndată de noi și după ce examină cu luare aminte fruntea lui Marian, spuse cu hotărâre:

— Asta se poate spăla cu ceai, din care avem încă destul în termos-urile noastre. Apoi ne întoarcem la Patna, unde vom ajunge peste câteva ceasuri. După aceea voiu veni înapoi cu câțiva oameni, ca să jupuim pielea acestui rinocer care e într'adevăr ceva rar.

Scoase un pachețel cu pansament dintr'unul din numeroasele buzunare ale hainei sale largi, deșurubă apoi termos-ul său și începu să spele fața lui Marian cu o bucată de bandaj muiată în ceai. Marian trebui să se aplece, pentru ca mărunțelul profesor să nu fie nevoit să se înalțe în vârful picioarelor.

— Nu e nimic grav — spuse el acum — o mică sgârietură, dar în schimb o inflamare a osului frontal. Vedeți, e bine că voiu avea treabă deocamdată cu rinocerul. Asta îmi va lua toată ziua de mâine. Firește că va trebui să mă 'ntorc cu oamenii aici încă în noaptea asta, ca să putem începe mâine dis-de-dimineață treaba. Și-apoi, vreau să împiedec ca

în timpul nopții să se apropie vreun tigru de hoitul acestui exemplar minunat. Așa, domnule Farrow, cred că acum te simți ceva mai bine — nu?

Tot vorbind, curățise și pansase cu multă dibăcie rana lui Marian. Îi mai spălă fața de țărână și făcu o mutră fericită când Marian zise, zâmbind:

— Da, dragă domnule profesor, mă simt mult mai bine. Acum să acoperim hoitul cu crengi, ca să nu-l încingă razele soarelui.

Dădurăm și noi o mână de ajutor la asta, dar treaba principală o făcu tot Pongo. Când totul fu gata, pornirăm la drum înapoi spre Patna, pe care-l părăsiserăm în urmă cu două zile, și de care ne aflam la depărtare de vreo patru ceasuri.

Pe când mergeam pe potecile făcute de sălbătăciuni, pe care Pongo le curăța de buruieni, profesorul zise deodată:

— Domnilor, mă tem să nu ne fi rătăcit. Bunică-mea spunea că bunicul a împușcat un cerb, a cărui carne era foarte gustoasă. E drept că spusese c'ar fi mers împotriva soarelui, dar asta poate însemna și miazăzi. Probabil că în fuga d-v. ați mers spre Sud.

— Hm... asta ar fi trebuit să ne-o spui înainte — zise Marian. Ne-ai fi cruțat să umblăm două zile pe aici spre răsărit.

— Dar bine, domnule Farrow, atunci n'am fi avut prilejul să răpunem acest rinocer fără pereche — se grăbi să se apere profesorul. Trebue să ții seamă și de asta.

— E drept — zise Marian — și mi-aș fi cruțat și cucuiul ăsta din frunte. Dar nu-mi pare rău, domnule profesor, aste două zile au

fost foarte interesante, căci deşi suntem zoologi şi noi doi, totuşi am mai învăţat multe dela d-ta.

— Păi da... făcu Jarvis, cam stingherit. Zoologia e o ramură foarte interesantă, de care m'am ocupat şi eu puţintel.

— Aş vrea să ştiu dacă există ceva cu care să nu te fi ocupat — zise Marian, cu oarecare admiraţie.

— Adevărat, m'am îndeletnicit cu de toate — răspunse profesorul — căci fiecare ramură a Ştiinţei e interesantă în felul ei. Dar să nu mai vorbim despre mine, ci să revenim la comoara noastră. Nu eşti şi d-ta de părere, domnule Farrow, că trebue să ne îndreptăm cercetările spre miazăzi? Din păcate îmi amintesc numai încetul cu 'ncetul ce scria în scrisoarea care s'a pierdut a mamei mele. Dar chestia cu cerbul e chiar aşa.

— Da, cu siguranţă că despre soarele dela amiază pomenise bolnava — încuviinţă Marian. Deci, hai să hotărîm să începem cercetările în direcţia spre miazăzi poimâine. E însă adevărat că bunica d-tale a spus că locul cu pricina se află la vreo opt kilometri de oraş?

— Asta fără doar şi poate — zise profesorul. Bunicul meu trebue să-i fi întipărit bine în minte distanţa asta, căci mereu murmura ca pentru sine: „La opt kilometri de Patna s'a întâmplat". Apoi se pierdea în cuvinte fără şir.

— Şi abia cu puţin înainte de moarte şi-a recăpătat oarecum limpezimea minţii — spuse Marian, îngândurat. Asta e într'adevăr ciudat. O să ne purem pe căutat, domnule pro-

fesor şi nădăjduiesc, în interesul d-tale şi al mamei d-tale, că vom izbândi. Acum s'o luăm ceva mai repejor, fiindcă mă simt mult mai bine.

După două ceasuri de drum ieşirăm din pădure şi după altă jumătate de ceas dăduräm de şoseaua ce ducea la Patna, unde ajunserăm curând.

II. — IN CĂUTARE

Inspectorul Longhand nu stărui prea mult cu întrebările privitoare la rana lui Marian; ne cunoştea destul de bine din cele scrise în ziare şi afară de asta aveam cele mai călduroase scrisori de recomandaţie către toate autorităţile engleze, dela diferiţi guvernatori, iar colonelul Davis din Jagdalpur, unde întâmpinasem ultima aventură, anunţase telefonic sosirea noastră.

Longhand ştia, deci, că nu trebuia să se mire de nimic când era vorba de noi. Intrebă numai dacă pansamentul făcut de profesor nu trebuia înoit şi la răspunsul negativ al prietenului meu el clătină doar din cap şi dădu ordin să fie adunaţi Indienii trebuitori, cari porniră îndată în pădure, împreună cu profesorul, ca să jupoaie rinocerul.

Seara, când stăteam cu toţii la masă, el întrebă:

— Domnule Farrow, nu m'am amestecat în treburile d-v. — ştiu numai că, împreună cu profesorul, sunteţi în căutarea unei comori. Profesorul Jarvis e atât de bine văzut, încât

trebue să fie ceva adevărat din toată povestea asta. Până acum ați căutat două zile și singurul rezultat e că ați vânat un animal, afară de cucuiul din fruntea dumitale. Dac'ați vrea să-mi împărtășiți și mie despre ce e vorba, poate că v'aș putea da unele sfaturi folositoare, căci locuiesc de multă vreme în Patna.

— Mai e vorbă, domnule Longhand! se grăbi să răspundă Marian. In orice caz ți-aș fi povestit totul, dar în urmă cu două zile profesorul nu mai avea astâmpăr să stea locului, așa că nu ne-a mai rămas timp să stăm de vorbă cu d-ta. Numele bunicului profesorului Jarvis e bine cunoscut în istoria armatei engleze, căci în anul marei răscoale pusă la cale de Nena Sahib, a comandat la Patna o companie, având gradul de căpitan.

— Intocmai! încuviință inspectorul. Am citit și eu arhivele noastre. S'ar fi putut ca povestea asta să fi avut loc în cealaltă localitate Patna, din provincia Behar. Cred că cunoașteți și d-v. Patna aceasta, de pe malul Gangelui?

— Firește — răspunse Marian. E dela sine înțeles că în primul rând am căutat să ne încredințăm că e vorba de Patna asta de aici, din Provinciile Centrale. Așa dar, bunicul profesorului Jarvis a fugit în pădure cu restul oamenilor săi, atunci când răsculații au așediat Patna. Acolo, în codru, au mai fost atacați odată și mai toți au căzut uciși, printre ei și căpitanul Jarvis.

„Probabil că în arhivele d-v. nu se pomenește că Jarvis și-a luat cu dânsul în retragere

pe tânăra-i soție și pe fiul său în vârstă de doi ani, precum și un sipet mare din lemn de stejar, plin cu juvaericale și obiecte de preț. Sipetul acesta l-a îngropat într'un luminiș și la scurt timp după asta s'a dat atacul răsculaților asupra soldaților companiei. Doamna Jarvis și copilul ei — tatăl profesorului nostru — au izbutit să se salveze, dar tânăra femeie, în vârstă de abia douăzeci de ani, și-a pierdut mințile din pricina spaimei prin care a trecut. A fost adusă în Anglia la fratele ei, unde a trăit până acum un an.

— Asta înseamnă că a ajuns la adânci bătrânețe — spuse inspectorul — și probabil că a fost cea mai în vârstă supraviețuitoare a răscoalei, care a avut loc în anul 1859.

— Intocmai. Profesorul Jarvis îmi spunea că, pe când era copil, o tot auzea pe bunică-sa rostind mereu fraza aceasta: „La opt kilometri de Patna s'a întâmplat". Și iată că acum mama profesorului îi scrise acestuia despre moartea bunicii, care cu puțin înainte de a-și da sfârșitul și-a redobândit limpezimea minții și a povestit că soțul ei ar fi îngropat sipetul într'un luminiș, unde se află trei copaci orânduiți în chip ciudat. Familia Jarvis e săracă și profesorul a fost nevoit să primească o slujbă la Jagdalpur, unde am avut prilejul să-l cunoaștem. M'a rugat să căutăm împreună comoara îngropată și asta ne-a adus încoace.

— Chestia pare interesantă — spuse inspectorul, după ce Marian sfârși. Va să zică nu știți decât atât: „opt kilometri de Patna"? In arhive nu se pomenește în care direcție au

fugit supraviețuitorii, altminteri osemintele le-ar fi fost îngropate cum se cuvine.

— Bătrâna spune că au mers împotriva soarelui. De aceea am căutat și noi mai întâi spre răsărit și cam la opt sau zece kilometri de aici am făcut un ocol mare. Din nenorocire, profesorul a pierdut scrisoarea mamei sale, în care erau cuprinse datele exacte; când ne-am înapoiat, însă, și-a amintit deodată că ea pomenise de un cerb pe care bărbatu-său îl împușcase și a cărui carne era foarte gustoasă. Poate că detunătura armei i-a pus pe Indieni pe urmele lor și au atacat ceata. Asta înseamnă că au fugit împotriva soarelui de amiază, adică spre Sud. Poimâine pornim într'acolo.

— Păcat că chestia asta nu poate fi făcută pe față, căci atunci v'aș pune la dispoziție oameni, pentrucă sunt încredințat că povestea e adevărată.

— Și eu — zise Marian, zâmbind — altminteri nu m'aș fi ocupat de ea. Am luat asupra mea și cheltuelile, deși suntem cam strâmtorați acum. Deoarece însă ni se va da și nouă o parte dacă va fi găsită comoara, facem în același timp o afacere.

— Și încă una bună — întări inspectorul — pentrucă veți găsi comoara fără doar și poate. Care va să zică poimâine începeți? Păcat că nu pot merge și eu.

— Ar fi bine — își dădu părerea Marian. Nu poți lua concediu? Incearcă!

— Oiu vedea mâine. Acum, însă, du-te la culcare, domnule Farrow, căci văd după fața dumitale că ai puțină temperatură.

Inspectorul nu greșise; obrajii lui Marian ardeau și toată ziua următoare trebui să stea în pat. Rana dela frunte nu era chiar atât de neînsemnată după cum crezuse el la început.

Spre seară, însă, era iarăși pe picioare, și când profesorul se 'ntoarse cu pielea rinocerului, îl găsi vesel și sănătos.

In dimineața următoare, îndată după cafea, ne pregătirăm de drum. Când ne luarăm rămas bun, inspectorul fu chemat la telefon, vorbi câtva timp și când se 'ntoarse la noi avea o mutră gravă.

— Ceva neplăcut? îl întrebă Marian.

— Pentru mine personal nu — răspunse Longhand — numai pentru gardianul închisorii, pe care l-au doborît Indienii. E grav rănit. Au evadat șase arestați, cari au fost vârîți la închisoare pentru uneltiri împotriva administrației engleze. Dar pun eu mâna curând pe ei! Maha al d-v., domnilor, e în cea mai bună îngrijire și nu trebue să-i purtați de grijă.

Credinciosul ghepard nu era încă în stare să vie cu noi, căci deși rana mergea spre vindecare, mai avea nevoie de două zile de odihnă.

Ne luarăm rămas bun dela inspector și după două ceasuri ne aflam la marginea pădurii dinspre miazăzi, pe care vroiam s'o cercetăm acum.

In vreme ce mergeam în căutarea unei cărări, profesorul zise:

— Păcat că s'au scurs șaptezeci de ani, altminteri am găsi poate un băștinaș, care ne-ar putea spune încotro a fugit restul companiei engleze. Ah...

Tipătul de spaimă al profesorului era în-

dreptățit, deoarece numai la câțiva metri depărtare, ieșise fără sgomot din desiș o panteră.

Smulsei îndată revolverul, dar mă bizuii mai mult pe brâul fermecat al lui Marian, de care fugeau fiarele pădurii, după cum avusesem prilejul să ne încredințăm.

Prietenul meu scosese de asemenea revolverul, dar se încredea și el, probabil, în brâul de argint pe care-l purta. Făcu un pas spre panteră, care se holbă la noi, apoi strigă:

— Pleacă!

Se vede însă că vraja brâului avea efect numai în junglele din jurul orașului Jagdalpur, căci pantera se pregăti de atac cu și mai multă furie. Traserăm imediat, dar cu toate astea Marian ar fi pățit-o rău dacă n'ar fi intervenit Pongo.

Din clipa când se ivise pantera, uriașul Negru se și pusese în poziție de atac, ținând cuțitul în mâna dreaptă. Izbi cu sete și fiara căzu fulgerată, zvârcolindu-se la pământ.

Profesorul rămase ca împietrit lângă mine, și când animalul își dădu ultima suflare, zise mirat:

— Zău n'aș fi crezut să întâmpinăm atâtea greutăți în expediția asta a noastră. Ciudat! Dar, nu-i luăm blana, domnule Farrow? E un exemplar frumos.

— Da — răspunse Marian, râzând — e într'adevăr foarte mare. Aha, bine faci Pongo! Noi vom căuta un loc pe unde să putem pătrunde lesne în desișul acesta.

In vreme ce vorbeam, Pongo și începuse

să jupoaie pantera. Ştiam că la el treaba nu va ţine mult.

Porniram agale de-a lungul junglei şi după câtva timp dădurăm de o spătură largă.

— Minunat! făcu profesorul, bucuros. Nu mai avem aproape nicio muncă. De noroc să se plângă omul!

— Că mare noroc am avut până acum — spuse Marian, glumind. Nici n'am scăpat bine de rinocer, că s'a dat la noi pantera. Şi nici ce văd aici nu-mi prea place. Spărtura asta nu poate fi veche şi pare-mi-se că e făcută de vreo fiară uriaşă; dar nu pot descoperi urme.

— O fi un elefant — spuse profesorul, cu însufleţire. Asta ar fi minunat...

— Nu — zise Marian, zâmbind. Din păcate, nu-ţi pot făgădui un elefant. Tocmai descopăr aici întipărirea unui picior omenesc. Cei ce-au pătruns aici au fost Indieni, căci unul purta sandale. Probabil c'au fost vânători băştinaşi.

— Atunci firesce c'or s'alunge toate sălbătăciunile — spuse Jarvis, necăjit — şi o să fim nevoiţi să trăim cu conserve cele două zile.

— Asta n'ar fi cine ştie ce nenorocire — răspunse prietenul meu. Nădăjduiesc, însă, domnule profesor, că n'ai pomenit nimănui despre comoara dumitale?

— Nu, domnule Farrow — spuse Jarvis, cu hotărâre — numai faţă de d-v. am vorbit de asta. Aşa că e cu neputinţă ca înaintea noastră să fie oameni cari să caute şi ei sipetul acela vechiu.

— Cu atât mai bine — zise Marian, mul-

ţumit. Uite că Pongo a şi terminat cu lucrul său. Acum trebue să-l trimit însă înapoi la Patna, deoarece e nevoie ca blana să fie tăbăcită imediat. O să ne ajungă el lesne din urmă.

Dădu cuvenitele instrucţiuni camaradului nostru Negru, care se declară imediat gata să facă încă odată drumul înapoi. Marian îi mai arătă urma descoperită şi Pongo zise, după ce o examină câteva clipe:

— Cel puţin patru Indieni trecut pe aici acum două ceasuri.

Cu siguranţă că nu se înşela. Pentru noi însă aceşti patru oameni nu erau o primejdie, chiar dacă veniseră să vâneze în taină aici. De aceea îl lăsarăm pe Pongo să plece şi trecurăm prin spărtura făcută de Indieni în desiş.

Aceleaşi urme le găsiserăm şi în pădure, dar nu văzurăm pe niciunul din cei ce ne croiseră un drum atât de bun.

Profesorul părea să se priceapă şi în socoteala distanţelor, căci tocmai când credeam că ne aflam la vreo opt kilometri de Patna, el spuse:

— Domnilor, acum e sigur că avem distanţa căutată. Se pune deci problema să găsim luminişul pe care se află cei trei copaci cu pricina.

— Păcat numai că şi d-ta ai uitat cum sunt orânduiţi aceşti arbori — spuse Marian. Dar o să găsim noi luminişul. Până acum am mers cam spre sud-est, de aceea propun să cotim către apus. Bieţii fugari or fi căutat să se ascundă adânc în pădure, dat fiind teama lor că spre coastă, adică spre răsărit, se aflau răsculaţii.

— Bine zici — încuviință Jarvis. Așa dar să mergem către apus, în inima pădurii.

Inaintarea noastră nu era de fel ușoară. Părăsirăm poteca pe care o croiseră înaintea noastră presupușii vânători băștinași, deoarece ea ducea de-a-dreptul spre miazăzi. Eram nevoiți să ne croim drum tăind cu cuțitele bălăriile ce ne stăteau în cale.

Străbăturăm multe luminișuri în drumul nostru, dar niciunul nu era cel căutat. In cele din urmă, când intrarăm iarăși într'un luminiș, făcurăm popas, ca să ne încălzim ceva conserve. Tocmai când aprinserăm focul, se ivi și Pongo. Ne spuse că dusese blana panterei inspectorului Longhand, care se însărcinase s'o dea îndată la tăbăcit.

Mâncarăm cu poftă, după oboselile prin care trecusem. După-amiaza se scurse în liniște. Noaptea o petrecurăm lângă un pârâiaș ce curgea prin desiș.

A doua zi dimineață pornirăm iarăși la drum. Luminișurile deveneau tot mai dese, dar în niciunul nu găsirăm cei trei copaci așezați în așa fel încât să dea o formă anumită.

Spre amiază dădurăm în sfârșit de un luminiș mic și abia puserăm piciorul într'însul, că profesorul scoase o exclamație de triumf:

— Domnule Farrow, domnule Bertram, Pongo, l-am găsit! Uite colo cei trei copaci... ca niște pirostii întoarse. Aici trebue să fi fost. Aici și-a găsit sfârșitul bietul meu bunic, iar bunica și-a pierdut mințile de pe urma grozăviilor văzute.

Jarvis își scoase casca de pe cap și după

ce rămase câteva clipe cufundat într'o tăcere pioasă, urmă:

— Aici voiu găsi moştenirea care va uşura bătrâneţele mamei mele. Inainte, domnilor, să căutăm comoara!

Din prevedere, ne luasem cu noi sape. In timp de şaptezeci de ani, cât trecuse de la acea tragedie, se formează în pădure un nou strat de pământ şi ne-am fi putut aştepta să trebue să săpăm mai mult de un metru şi jumătate, până să dăm de sipet.

Căpitanul Jarvis n'o fi avut sape la el când fugise şi de sigur că oamenii săi au făcut cu cuţitele şi cu mâinile groapa în care au ascuns apoi comoara. Aşa dar munca nu era prea grea, cu atât mai mult cu cât nici luminişul nu era mare. Din pricina vegetaţiei bogate nu mai puteam recunoaşte, firește, unde se săpase o groapă cu atâtea decenii în urmă. Puteam presupune, însă, că fugarii îşi ridicaseră tabăra în mijlocul luminişului şi tot acolo săpaseră şi groapa. In primul rând trebuia să fie în apropierea celor trei copaci.

Săpărăm cu schimbul. Inaintaserăm mult cu treaba, când Marian zise:

— Robert, ce-ar fi dac'ai încerca acum să vânezi ceva? După oboselile astea, puţină carne proaspătă ar fi binevenită.

— Merg şi eu cu d-ta, domnule Bertram — spuse profesorul, care săpase alături de mine.

N'avui încotro şi-l luai pe Jarvis cu mine. După o jumătate de ceas numai izbutii să răpun un cerb tânăr. Il încărcai pe umăr şi pornii spre luminiş, înaintea profesorului. Când fui aproape şi puttu cuprinde cu privirea lu-

minișul, deasupra unei tufe scunde văzui un tablou care-mi vârî spaima în oase. In fața groapei mari pe care o săpasem, stăteau în genunchi Marian și Pongo, iar alături de ei Maha, pe care-l știam la Patna. Indărătul camarazilor mei, însă, ascunși pe jumătate în tufiș, zării doi Indieni, cu țevi de suflat la gură. *(Vezi ilustrația de pe copertă).*

Imediat mi se duse gândul la urma pe care o descoperisem în ziua trecută. Smulsei imediat revolverul. Din fericire, cei doi Indieni stăteau astfel încât de acolo unde mă aflam eu, țevile lor de suflat se acopereau una pe alta.

Țintii scurt, apăsai pe trăgaciu și glonțul meu le smulse din gură țevile, la amândoi.

III. — COMOARA CU BUCLUC

La detunătura armei mele Marian și Pongo săriră în sus. Își dădură îndată seamă de primejdie, căci cei doi Indieni rămăseseră încremeniți în frunziș.

Din câteva sărituri, Pongo se năpusti la ei, și înainte ca dânșii s'o poată lua la fugă, uriașul Negru îi și înhățase, și-i târî în luminiș.

— De ce ați vrut să-i omorîți cu săgețile voastre otrăvite? îi întrebai.

Pongo le dăduse drumul și acum cei doi ne priveau sfidători, fără să răspundă. Pongo întinse mâna spre beregata unuia, ca să-l silească la vorbă, când Maha mârâi.

Asta era semn de primejdie apropiată și

imediat ne întoarserăm privirile. Ceea ce văzurăm nu era deloc încurajător: șase Indieni stăteau acolo cu țevile de suflat îndreptate asupra noastră.

Prea erau primejdioase aceste arme, ca să ne putem gândi la împotrivire.

Se scurseră câteva clipe neplăcute, căci probabil că nici Indienii nu știau ce să facă. Îi aveam între noi pe cei doi tovarăși ai lor și ne-ar fi rămas oricum timpi să-i ucidem, chiar dacă am fi fost nimeriți de săgețile otrăvite.

Mă gândeam dacă n'ar fi bine să dăm un atac. Dacă ne năpusteam brusc asupra lor, fără să le dăm timpi să se desmeticească, n'ar mai fi putut nimeri cu țevile lor de suflat.

Privii la Marian, care clipi din ochi, ceea ce însemna că făurise și el planul acesta. Apoi aruncarăm spre Pongo priviri încurajatoare și uriașul Negru ne pricepu.

Cu iuțeala fulgerului îl înhăță pe Indianul de lângă el și-l zvârli ca o ghiulea în cei trei Indieni din dreapta.

In clipa când Pongo zvârlise pe cel dintâi Indian, noi ne aplecasem repede și Marian îl trase deodată la pământ pe profesor. Altminteri Jarvis ar fi rămas așa cum stătea și poate l-ar fi nimerit o săgeată otrăvită.

Ne ridicarăm fulgerător și smulserăm revolverele. Situația se schimbase dintr'odată în favoarea noastră. Cei doi Indieni pe cari îl zvârlise Pongo în camarazii lor, izbiseră cu atâta putere în aceștia, încât trei din ei căzuseră grămadă. Ceilalți trei își suflaseră probabil săgețile, dar nu nimeriseră, căci ne aplecaserăm repede.

Şi Pongo se năpustise acum pe stânga, unde mai stăteau doi Indieni, în timp ce Maha sărise asupra celui de-al treilea, de pe partea dreaptă.

Sarcina noastră era numai să veghiăm ca Indienii cari căzuseră la pământ să nu se ridice; dar furăm scutiţi şi de asta, căci deodată se auzi o poruncă în englezeşte şi în luminiş dădură buzna zece poliţişti, în fruntea cărora se afla inspectorul Longhand.

Il strigarăm înapoi pe Maha, care era gata să-l sfâşie pe Indianul pe care-l încolţise.

Cei opt Indieni fură legaţi la repezeală. Căpătaseră toţi răni uşoare — cei doi asupra cărora se năpustise Pongo erau chiar pe jumătate leşinaţi, căci uriaşul îi culcase la pământ în furia lui.

— Foarte bine! spuse Longhand, strângându-ne mâinile. Pongo al d-v. m'a călăuzit pe drumul drept când mi-a adus blana panterei. Mi-a istorisit că aţi găsit o spărtură în desiş, în care pătrunseseră oameni cu puţin înainte. Nu putea fi vorba decât de cei opt arestaţi, cari au evadat ieri dimineaţă din închisoare. Trebue să fi căpătat dela nişte prieteni de-ai lor ţevile de suflat pe care le văd aici. Ne-am luat pe urmele lor, care duceau la 'nceput spre miazăzi, apoi coteau spre dreapta. Probabil că fugarii v'au zărit şi aveau de gând să vă ia armele şi probabil şi hainele. Mă bucur că aţi scăpat de săgeţile lor otrăvite.

— Cu atât mai bucuroşi suntem noi — spuse Marian, zâmbind. Dar mă bucur şi pentru d-ta, domnule Longhand, că ai pus mâna iarăşi pe cei opt evadaţi.

Profesorul Jarvis culeseşe repede ţevile de suflat pe care Indienii le scăpaseră jos. Pentru colecţia lui erau nişte piese de mare preţ.

— Ei, aţi găsit ceva? întrebă inspectorul, arătând spre groapa pe care o săpaserăm.

— Până acum nu, căci nu e mult de când am descoperit luminişul — răspunse Marian. Dar sunt încredinţat că n'am greşit locul.

— Eu tot nădăjduiesc că profesorul nostru o să-şi mai amintească deodată vreun pasagiu din scrisoare, care va da cu totul altă întorsătură întregii chestiuni — spuse inspectorul încet. Nu-mi pot închipui, domnule Farrow, ca fugarii să fi poposit aici. După documentele vechi pe care le-am cercetat, erau vreo cincizeci de oameni cari au scăpat de a fi măcelăriţi în oraş, apoi au fost răpuşi o mare parte în fuga lor, şi asta în luminişul pe care şi l-a ales căpitanul Jarvis ca loc de popas. Crezi d-ta c'ar fi avut loc cincizeci de oameni în acest luminiş atât de mic? Vezi şi d-ta că arborii de pe aici sunt bătrâni de cel puţin câteva sute de ani, ceea ce însemnează că încă pe vremea marei răscoale luminişul ăsta tot aşa de mic a fost.

— Ai dreptate — încuviinţă Marian. Nu ştiam că Jarvis avea cu dânsul atâţia oameni. Acum nu ne mai rămâne altceva decât să căutăm spre apus.

In vreme ce prietenul meu rostea ultimele cuvinte, profesorul Jarvis se apropiase şi acum spuse:

— Ce s'a întâmplat, domnule Farrow? Crezi cumva că nu suntem aici la locul adevărat? Doar vezi şi d-ta cei trei copaci, cu orânduirea lor ciudată?

Marian îl lămuri de ce nu se putea ca luminișul acesta să fi fost ultimul loc de odihnă al micii trupe. Profesorul recunoscu și el imediat temeinicia acestei păreri, stătu pe gânduri câtva timp, apoi spuse:

— Acum îmi vine în minte ceva nou, domnilor. Pe când eram copil, bunica spunea uneori că se întunecase repede, și că înainte mai văzuseră „unealta îngerilor". Să fie aceste cuvinte, pe care le murmura adesea, în vreo legătură oarecare cu ascunzătoarea comorii?

— Firește, domnule profesor — răspunse Marian. Trebue să te gândești că bunica d-tale avea mereu înaintea ochilor imaginea grozavă a uciderii iubitului ei soț, de către răzvrătiții fanatici. Așa că o fi păstrat în amintire toate amănuntele. Și uneori amănuntele sunt de cea mai mare însemnătate. Bunica d-tale spunea, deci, că ei merseseră împotriva soarelui, — acum spui însă, că zicea mereu că în curând se întunecase. In cazul acesta trebue să ne îndreptăm spre apus. Poate că atunci vom găsi și „unealta îngerilor", deși nu pricep ce să însemne asta.

— Atunci haideți îndărăt cu mine! stărui inspectorul. Trebue să-i aduc repede înapoi în temniță pe arestații mei. Astăzi tot nu mai puteți întreprinde nimic, așa că e mai bine să vă odihniți și mâine dimineață să porniți spre apus. Putem mânca diseară la mine din carnea cerbului pe care l-ați vânat. A, uitasem să vă spun că Maha al d-v. a șters putina azi dimineață. Mi-am închipuit eu însă că-l voiu găsi la d-v.

— Da — zise Marian, râzând — ne-am

pomenit cu el pe când Marian și profesorul erau la vânătoare. Și în lupta împotriva Indienilor a dovedit că e iarăși sănătos. Vom da urmare propunerii d-tale, căci e tot ce avem mai bun de făcut. Trebue să chibzuiesc și eu pe unde vor fi mers fugarii.

— Dar asta nu o să ne întârzie? întrebă profesorul. Am făcut și așa un ocol destul de mare spre apus și se poate să dăm curând de luminișul căutat — așa însă pierdem după-amiaza și mâine dimineață cele câteva ceasuri de care avem nevoie până s'ajungem în pădure.

— N'o să pierdem nimic, domnule profesor — îl liniști Marian. Spuneam doar că vreau să chibzuiesc pe ce drum ar fi putut apuca fugarii. Domnule inspector, diseară va trebui să-mi faci o schiță cam cum arăta Patna în anul 1859. Te poți îndruma după vechile documente și ai putea să-mi spui cum s'au dat atacurile răzvrătiților?

— Firește! se grăbi să răspundă inspectorul. Căpitanul Jarvis cu oamenii și femeile nu putea să fi fugit decât spre apus. Avem o stampă bună a Patnei de pe vremea aceea și în care se arată cum atacau Indienii pozițiile trupelor engleze. Numai spre apus mai era deschis drumul, deoarece Indienii știau că Europenii pe cari îi urau se vor prăpădi în pădure.

— In cazul acesta — spuse Marian — vom merge întocmai pe drumul pe care l-au străbătut bieții fugari în urmă cu șaptezeci și doi de ani, și după ce vom fi făcut opt kilometri vom da de luminișul căutat, domnule profesor.

— Ai dreptate — încuviință Jarvis — acum m'ai liniștit. Câștigăm cel mult timp în felul acesta. Trebue să-ți mărturisesc că de câteva zile, de când am început să căutăm comoara, am temeri mari. Scrisoarea pierdută a mamei mele mă neliniștește mult, căci într'însa era descris cu preciziune tot ce-a povestit bunica cu puțin înainte de a închide ochii. Dacă o fi găsit-o cineva, atunci poate da singur de urma comoarei, după datele acelea. Cred că o să găsim o groapă goală când vom ajunge în luminișul cu pricina.

— Tot ce se poate — zise Marian. S'a scurs vreme de când ai băgat de seamă că ți-a dispărut scrisoarea. Dacă nu ne-am fi întâlnit în Jagdalpur, probabil că n'ai fi întreprins nimic până acum.

— Așa e— încuviință Jarvis — căci pierdusem tot curajul.

— Dacă comoara a fost într'adevăr furată, atunci o vom căuta — își dădu părerea Longhand — și o s'o găsim, chiar dacă hoțul s'a ascuns în gaură de șarpe. Dar acum hai să mergem, domnilor, căci se face târziu.

Porniram repede la drum. Polițiștii o luaseră înainte cu prizonierii. Pongo venea la urmă, ducând în spinare cerbul împușcat.

Puțin înainte de a se înopta ajunserăm la vila inspectorului. După ce făcurăm baie și ne curățarăm ca lumea, ieșirăm pe terasă, unde servitorii tocmai puneau masa. Inspectorul și profesorul se iviră și ei în curând.

— Domnule profesor, ai ceva cunoscuți aici în Patna? întrebă Longhand.

— Niciunul — răspunse Jarvis, mirat. Dar de ce mă întrebi, domnule inspector?

— Pentrucă în timpul lipsei mele un domn a chemat la telefon și a vorbit cu secretarul meu; a întrebat de d-ta și Jrving i-a răspuns că te afli într'o expediție în pădure. I-a mai spus însă că e aproape sigur că te vei înapoia aici diseară. Jrving a bănuit că se va întâmpla așa, pentrucă la fel a fost și cu prilejul primei expediții. Poate c'o să mai telefoneze odată domnul acela.

— Nu știu însă cine putea să fie — răspunse profesorul, îngândurat. N'am absolut niciun cunoscut în Patna. Nu și-a spus numele? Cel mult ar putea fi un coleg din Jagdalpur, care cunoaște ținta călătoriei mele.

— Ar fi bine să vorbești chiar d-ta cu Jrving — propuse inspectorul. Îl voiu chema.

Secretarul veni numaidecât. Era un tânăr cu chipul simpatic și energic.

— Domnule Jrving — îl întrebă profesorul, agitat — persoana care a întrebat de mine nu și-a dat numele? N'a spus cumva că vine din Jagdalpur? N'avea un glas limpede, poruncitor?

— Trebue să răspund negativ la toate aceste întrebări — zise secretarul. A întrebat numai de d-v., domnule profesor. Când i-am spus că ați plecat pentru a doua oară în pădure, mi s'a părut că-l aud râzând. I-am spus apoi că se poate să vă 'ntoarceți diseară, și asta părea să-l bucure. Când l-am mai întrebat odată de nume, spunea că vrea să vă facă o surpriză.

— Surpriză? făcu Jarvis. Atunci tot un coleg din Jagdalpur o fi. Îți mulțumesc, domnule Jrving.

Secretarul vru să plece, dar Marian îl opri:

— O clipă, te rog: cum suna vocea străinului? Nu te-a izbit nimic? Se prea poate, domnule profesor, să-l recunoști îndată, după asta, pe cel care a telefonat.

— Avea un glas foarte răgușit — răspunse Jrving.

Șovăi câteva clipe, apoi urmă:

— Aș putea susține aproape, domnilor, că străinul nu părea să facă parte din pătura mai bună. Avea o voce aspră și se folosea de unele expresii prea populare.

— Un astfel de om nu cunosc — spuse imediat profesorul. Trebue să-și fi îngăduit cineva o glumă.

— Atunci trebue să așteptăm până o mai chemă odată — zise Marian. Mulțumesc, domnule Jrving.

Secretarul plecă. Mă uitai cu luare-aminte la Marian, și-l văzui îngândurat, ceea ce era o dovadă că mirosea ceva.

Profesorul, însă, părea să fi uitat de povestea asta, căci acum îl întrebă pe Longhand dacă nu vroia să schițeze harta Patnei de pe vremea marei răscoale.

— De ce nu! răspunse inspectorul. Tot mai trebue să așteptăm o jumătate de ceas până să fie gata cina.

Aduse din biroul său o coală mare de hârtie și desenă foarte exact contururile orașului de altădată, după cât își amintea din documentele de le văzuse.

Marian se trezise din gânduri și după ce privi cu atențiune schița, îl rugă pe Longhand să-i facă încă o schiță a luptelor de pe vremea aceea.

Inspectorul cunoștea bine istoria răscoalei

cu pricina şi ne schiţă o imagine exactă, explicându-ne în acelaşi timp fazele luptelor.

Tocmai sfârşise, când servitorii aduceau friptura de cerb. Marian luă planul şi-l vârî în buzunar. Apoi mâncarăm cu poftă, totuşi prietenul meu rămase tot timpul tăcut şi îngândurat.

Când se sfârşi masa, el zise deodată:

— Domnule profesor, acum ştiu bine cum trebue să mergem. Am chibzuit tot timpul la cele ce ne spunea domnul inspector, şi sunt sigur că am găsit drumul pe care au apucat fugarii. Să vezi că mâine dimineaţă te duc de-a-dreptul acolo.

— Eşti sigur, domnule Farrow? întrebă cu bucurie Jarvis. Asta ar fi minunat! Ar însemna ca mama să ducă de-acum încolo o viaţă fără griji, iar eu mă voiu putea îndeletnici numai cu cercetările mele ştiinţifice. N'ar fi bine să luăm cu noi oameni cari să ne ducă sipetul la Patna?

Marian izbucni în râs:

— Pentru asta mai e vreme, domnule profesor. Intâi să găsim comoara. Poate că în vremea asta...

Prietenul meu îşi rupse vorba, căci din grădină detună o împuşcătură de armă, Jarvis scoase un ţipăt, apoi căzu la pământ cu faţa scăldată în sânge.

IV. — DUŞMANI DE TEMUT

Eram obişnuiţi cu astfel de atentate, aşa că nu furăm prea speriaţi, ci ne aplecarăm repede, ne lăsarăm la pământ, scoaserăm re-

volverele și ne târîrăm spre scara care ducea în grădină. De profesor nu ne puteam ocupa deocamdată, căci mai întâi trebuia să-l prindem pe agresor, sau cel puțin să-l alungăm.

Lumina electrică de pe terasă se stinse. Longhand nu-și pierduse calmul nici de data asta: se aplecase și el imediat, ca și noi, se târîse la comutator și-l răsucise.

Acum eram în siguranță, deoarece terasa se afla în întuneric, în vreme ce grădina era luminată de razele lunei.

La capătul de sus al scării ne oprirăm. Eu și Marian ne lăsarăm în genunchi unul lângă altul și ne încordarăm privirea, dar nu puturăm zări pe nimeni.

Longhand, care se apropiase încetișor în spatele nostru, șopti:

— Glonțul trebue să fi pornit din tufișul acela din stânga. Intâmplător am văzut că profesorul a fost atins la suprafață, pe frunte, dintr'o parte. Probabil că agresorul a țintit în tâmplă, dar fie că și-a greșit ținta, fie că profesorul a făcut o mișcare ce l-a salvat dela moarte. N'ar fi bine să cercetăm grădina?

— Mă tem că agresorul se mai află pitit în tufiș și va trage asupra noastră dac'am ieși la lumină — răspunse Marian. Putem face însă altfel: eu să sar repede la tufișul apropiat, iar d-ta, domnule inspector, împreună cu prietenul meu Robert, nu scăpați din ochi tufișul suspect. Dacă pocnește vreun glonț dintr'însul, trage și d-ta imediat!

— E bine și așa — spuse Longhand.

In aceeași clipă Marian făcu o săritură în

grădină, apoi o luă la goană spre tufișul ocrotitor.

Norocul său fu că alergase în zigzag, căci nu făcuse încă jumătate din drumul acela scurt, că iarăși detunară două împușcături din tufișul pe care-l arătase inspectorul.

Imediat, eu și Longhand slobozirăm câte două gloanțe de fiecare în direcția aceea. Un țipăt scurt, care se curmă imediat, ne dovedi că nu greșisem ținta.

Tocmai mă pregăteam să sar și eu în grădină, când furăm siliți să ne culcăm la pământ, căci din tufișul învecinat răpăiră unul după altul patru gloanțe, care ne trecură pe lângă urechi.

Marian, care ajunsese la adăpostul tufișului, trase și el acum. Mai descărcarăm și noi armele, dar nimic nu dovedi că nimerisem.

In grădină nu se mai auzea acum decât bâzâitul insectelor.

Deși inspectorul ne spusese că Jarvis fusese atins numai în treacăt, eu eram totuși îngrijorat. Dacă fusese atinsă o arteră principală, putea căpăta o hemoragie, înainte ca noi să sfârșim aici cu atentatorii.

— Trebue să-i alungăm repede pe agresori — șoptii lui Longhand — ca să-l putem îngriji pe profesor.

— La asta tocmai mă gândeam și eu — zise inspectorul. Chiar trebue să ne grăbim, altfel se poate să i se înrăutățească starea. Haide!

Sări sprinten în grădină, apoi o luă repede spre tufișul îndărătul căruia se adăpostise Marian. Eu îl urmai, sărind tot în zigzag. Și iarăși detunară din stânga noastră

împușcături, iar gloanțele trecură pe lângă noi.

Nu ne mai pierdurăm vremea să răspundem, ci căutarăm să ajungem la adăpostul tufișului. Curând auzirăm însă două gloanțe slobozite de Marian.

Dar zadarnic așteptai să aud vreun strigăt, din care să pot deduce că prietenul meu nu-și prăpădise cartușele în vânt. Agresorii noștri păreau că-și pricep meseria.

Inaintarăm cu băgare de seamă, ținându-ne în umbra tufelor. Judecând după împușcături, Marian se găsea la vreo douăzeci de metri înaintea noastră; trebuia să se fi apropiat mult de vicleanul trăgător. Dar și gloanțele ce ne țintiseră pe noi, veniseră de la depărtare mai mare decât cele dintâi, din tufișul arătat de inspector. Se părea, deci, că banditii începuseră să se retragă.

Longhard iuți pașii. Eu la fel.

Deodată auzirăm în fața noastră glasul lui Marian:

— Robert, veniți fără teamă încoace, banditii par să se fi retras. Bănuiesc că unul a fost nimerit. Drace!

Exclamația lui era îndreptățită, căci în fața noastră se stârni o larmă sălbatecă. La 'nceput erau strigăte de spaimă și de uimire, apoi se auzi un răcnet de durere. Țipetele de spaimă se întețiră și acum auzirăm lămurit mai mulți oameni gonind printre tufe și îndreptându-se spre capătul grădinii.

— Haideți! zise prietenul meu, când sgomotele se pierdură în depărtare. Probabil că a intervenit Pongo al nostru. S'o fi furișat cu Maha și firește că banditii au rupt-o de fugă în fața ghepardului.

Ajunserăm lângă Marian și auzirăm de aproape glasul lui Pongo:

— Massers vine 'ncoace! Un dușman aici.

Ne croirăm drum printre tufe și curând dădurăm de Pongo și Maha. Jos zăcea un bărbat, căruia Maha îi pusese labele în piept. Individul scoase un geamăt și Pongo ne lămuri:

— Dușman vrut înjunghie Pongo.. Pongo răsucit la el braț, apoi Maha culcat la pământ.

Asta fusese de-ajuns, de sigur, ca să-i pună pe fugă pe ceilalți.

Camaradul nostru Negru îl dezarmă pe banditul rănit, apoi îl chemarăm pe Maha și ajutarăm rănitului să se ridice. Il duserăm pe terasă și Longhand intră repede în casă ca să cheme telefonic pe medicul poliției.

In vreme ce Pongo și Maha păzeau pe prizonier, noi aprinserăm lumina și-l ridicarăm pe profesor. Era în nesimțire și rana dela frunte sângera, dar îmi dădui cu mulțumire seama că nu fusese atinsă nicio arteră principală.

Transportarăm repede în casă pe bietul profesor și-l așezarăm pe canapea în biroul inspectorului, apoi îl aduserăm înăuntru și pe bandit și stinserăm lumina pe terasă.

Din grădină veneau acum patru polițiști. Erau două patrule, care auziseră împușcăturile și alergaseră îndată încoace.

Longhand le ordonă să păzească intrările și să-l conducă în casă pe medicul poliției, care trebuia să sosească în curând.

Eu cu Marian ne ocuparăm numai de profesor. Ii spălarăm fața, dar la rană nu fă-

curăm nimic, căci probabil că trebuia cusută.

Medicul veni îndată. Cusu într'adevăr rana, făcu un pansament cum se cuvenea și ne asigură că a doua zi profesorul va fi pe picioare.

Jarvis începu să se miște. Doctorul îl readuse cu totul în simțiri, îi mai dădu câteva sfaturi, apoi plecă.

— Domnule profesor, îl cunoști pe omul acesta? întrebă Marian, arătând spre banditul care se uita speriat la noi.

— Hm... da, l-am văzut odată — răspunse Jarvis — dar nu-mi pot aduce aminte unde și cum. Cu siguranță însă că-mi voiu reaminti îndată. Deocamdată mă mai doare foarte tare capul. Care va să zică am fost împușcat... Curios de tot, căci n'am făcut în viața mea nimănui vreun rău.

— Poate mai mult decât îți închipui — spuse Marian.

Se 'ntoarse apoi spre bandit și-l întrebă cu asprime:

— Unde ați auzit de ceea ce plănuia profesorul? Să nu tăgăduiești, căci altminteri vei fi acuzat de încercare de omor. Cine e șeful vostru?

Pe chipul prizonierului se vedea lămurit că ducea o luptă cu sine-însuși, dar se părea că teama de șeful său e mai mare decât perspectiva de a fi acuzat de crimă. Înălță din umeri și răspunse sfidător:

— Nu știu ce vreți să spuneți.

— Ei las'că aflăm noi și fără mărturisirea d-tale — spuse Marian, calm.

— Mariane — intervenii eu — credeam până acum că atacul a fost îndreptat împotriva

domnului inspector, care de sigur că și-a atras și el dușmani în meseria lui — dar tu crezi într'adevăr că e vorba de profesorul nostru?

— Firește — răspunse prietenul meu — astea sunt urmările misterioasei chemări la telefon. Necunoscutul spusese doar că va mai chema odată. E drept însă că nu mai așteptăm ca lucrurile să ia o astfel de întorsătură.

— Aha, acum știu! exclamă Jarvis. Pe omul acesta l-am văzut odată la Jagdalpur. M'am ciocnit cu el, într'o zi, pe când părăseam restaurantul unde mâncasem de prânz. Dar sunt aproape două săptămâni de atunci.

Marian stătu pe gânduri câteva clipe, apoi zise:

— Nu-i așa, domnule profesor, că după ce te-ai ciocnit cu dânsul ai constatat că-ți lipsește scrisoarea primită dela mama d-tale?

Jarvis făcu ochi mari, apoi răspunse:

— Chiar așa este! Când am ajuns la birou am vrut s'o mai citesc odată, dar nu mi-am mai găsit portvizitul, în care o pusesem.

— Bine combinat! zise Longhard, cu admirație. Pungașul de buzunare a găsit scrisoarea și șeful bandei a hotărât atunci să scoată singur comoara. Profesorul trebuia înlăturat, căci el citise scrisoarea, era moștenitorul adevărat și le-ar fi putut sta în cale. Faptul că încercarea de asasinat a avut loc în casa mea, va fi răzbunat cu vârf și îndesat.

Aruncă o privire amenințătoare arestatului, ceea ce făcu pe bandit să se frământe neliniștit în scaunul său și 'n cele din urmă zise:

— Crede-mă, domnule inspector, că n'am tras eu. Din revolverul meu n'a pornit niciun glonț. E adevărat ce spune domnul de colo. I-am furat domnului profesor portvizitul și a trebuit să i-l dau șefului nostru, care a dat de scrisoare, a citit-o și a hotărît imediat să ridice comoara. Până acum nu ne-am dumirit, însă, unde trebue s'o căutăm. Și să pornim așa, la întâmplare, în pădure, iarăși nu vroiam. In cele din urmă șeful a poruncit să venim încoace, unde am ajuns azi după-amiază. Șeful a telefonat, apoi, când s'a întunecat, ne-a adus în grădină. El a fost acela care a tras în domnul profesor.

— N'a fost rănit și el? întrebai eu.

— Da, domnule, a căpătat o rană dedstul de gravă la mâna dreaptă. Dar șeful e un om grozav, el nu-și face sânge rău pentru așa ceva.

— Cum îl cheamă? întrebă Longhand.

— Zău nu știu, domnule inspector — răspunse banditul, și ne dădurăm seamă că spunea adevărul. Noi îl numeam: „șeful". Niciunul din noi nu-i cunoaște numele.

— Vom afla noi — spuse Longhand, calm. De omul acesta cred că nu mai avem nevoie, domnule Farrow. Voiu pune să fie dus de aici.

Doi din polițiștii ce stăteau afară îl duseră pe rănit la infirmeria poliției. Profesorul dădea mereu din cap, mirat, și'n cele din urmă zise:

— Zău n'aș fi bănuit așa ceva, dar tot am presupus eu că scrisoarea pierdută mi-ar fi putut căsuna neplăceri.

— In ziua de azi banditii lucrează cu meto-

dele cele mai rafinate — spuse Longhand. Acum însă ți-aș recomanda, domnule profesor, să te odihnești, și e probabil că va trebui să stai în pat câteva zile. Comoara d-tale o s'o caute domnii Farrow și Bertram.

— Asta nu se poate! strigă profesorul și se ridică. Trebue să fiu de față când va fi găsită moștenirea bunicului meu. Fleacul ăsta de rană dela frunte nu mă sperie.

— Firește că vei veni cu noi — îl liniști Marian — dar tot e mai bine să te odihnești acum. Vom face și noi la fel, deoarece mâine ne așteaptă o zi plină de primejdii, după cum bănuiesc. Cu banditii ăștia nu e de glumit. Norocul nostru că nu s'au dumirit din scrisoare, altminteri am fi venit prea târziu, poate. Dar ia spune, domnule inspector, nu vii cu noi mâine? Cu siguranță că banditii vor veghea și ne vor urmări.

— Și eu m'am gândit la asta — răspunse Longhand. Nu știu încă cum voiu face, dar în orice caaz voiu fi la vreme la locul cuvenit, dacă vă veți afla în primejdie, domnilor.

— Atunci putem fi liniștiți — spuse Marian. Acum să mergem însă la culcare.

V. — COMOARA.

A doua zi dis-de-dimineață ne aflam iarăși, la cafea, pe terasa vilei. Profesorul era și el cu noi; se simțea cât se poate de bine și numai rana dela frunte îl sâcâia puțin.

Inspectorul își luă curând rămas-bun dela noi, dar înainte de a pleca ceru lui Marian

să-i descrie exact drumul pe care — după părerea prietenului meu — merseseră fugarii.

Nu mult după aceea porniram și noi, și după câtva timp lăsaserăm orașul în urma noastră. Trebue să mărturisesc că răsuflai ușurat când nu se mai văzură ultimele case. Mă temeam mereu de niscaiva gloanțe care să ne nimerească pe la spate. Acum ne aflam în largul nostru, căci în junglă și în pădure nu trebuia să ne temem de nimic.

Marian apucă pe un drum care la 'nceput ducea câteva sute de metri prin câmp semănat.

— Acum șaptezeci de ani — zise el — firește că și aici era pădure; ne aflăm pe o înălțime și bănuiesc că în locul acesta era un drum printre copaci, pe care l-au folosit fugarii. Dăinuiește și acum, deși dăunează țarinilor; probabil că a fost păstrat numai din obișnuință.

— Sunt curios — spuse profesorul — dacă vom vedea într'adevăr „unealta ingerilor", de care pomenea bunica mea. Trebue să fie ceva cu totul deosebit, care nu poate fi trecut cu vederea.

In primul rând trebue să căutăm un luminiș mare, pe care se află trei copaci, într'o orânduială deosebită — zise Marian. Cei opt kilometri îi vom străbate noi curând, căci doi or fi cel puțin până vom ajunge la pădure. Și aș pune rămășag că și acolo vom da de o cărare bine întreținută. Se prea poate să fi trecut sute de oameni pe locul unde stă îngropată comoara, fără să bănuiască nimic.

— De obiceiu așa se 'ntâmplă — întări profesorul. Acum însă sunt curios să știu dacă

ne-om mai întâlni cu o fiară. Intâia oară a fost un rinocer, apoi o panteră, de data asta trebue să vie altceva la rând.

— Să nu ne dorim asta — spuse Marian, zâmbind. Se vede că-ți place să strângi trofee, domnule profesor.

— De fapt, dumitale ți se cuvin, dar mărturisesc că mi-ar plăcea foarte mult să le am eu.

— Asupra acestui punct vom sta de vorbă când ne vom întoarce teferi și victorioși. A, colo începe brâul de junglă! Acum trebue să fim cu ochii 'n patru.

Era așa cum bănuise Marian; prin brâul des de junglă era tăiată o potecă destul de largă și bine bătătorită. Se părea că pe acolo ducea o șosea la localitatea apropiată și era cu putință ca ea să străbată luminișul unde fuseseră măcelăriți fugarii în urmă cu șaptezeci de ani, de către fanaticii răzvrătiți.

In fața copacilor înalți ai codrului secular se afla un loc întins, de pe care desișul junglei părea să fi fost ars. Drumul ducea de-a-dreptul în pădure.

Tocmai ne găseam în mijlocul acestui loc liber, când răsunară țipete ascuțite de jur-împrejurul nostru. Inainte de a ne da seamă ce se petrece, ne pomenirăm împresurați de făpturi cafenii, ochi arzători ne țintuiră și oțelul ascuțit al pumnalelor sclipi amenințător.

Impresurarea fusese atât de neașteptată, încât până și Pongo observă primejdia abia în ultimul moment, atunci când era prea târziu.

— Stați liniștiți! ne spuse Marian. Trebue să fie o greșeală la mijloc. Voiu sta eu de

0 vorbă cu oamenii! Pongo, tu rămâi aproape de mine!

Cu uriașul Negru alături de el, de partea cealaltă avându-l pe Maha, Marian se apropiă de unul din Indieni, un individ înalt, cu mutra întunecată.

— Ce aveți cu noi? întrebă el aspru.

Indianul se uită cam îngrijorat la Pongo și Maha, dar ridică totuși amenințător pumnalul și zise:

— Șeful nostru a poruncit. Predați-vă!

— Nici prin gând nu ne trece! răspunse Marian, râzând. Aduceți-l încoace pe șeful vostru, o să stăm de vorbă cu el.

Inainte ca Indianul să aibă timp să răspundă, dinspre marginea pădurii se auzi un țipăt înăbușit. Indienii din fața noastră se dădură imediat înapoi și lăsară un loc liber, așa că puteam vedea pădurea. Și Indianul care vorbise de „șef" se dădu în lături și arătă spre pădure, ca răspuns la cererea lui Marian de a-l chema pe șef.

Printre copacii groși ai pădurii se ivi o făptură înaltă. Era un Indian uriaș, numai cu un șorțuleț în jurul mijlocului. Avea un trup mușchiulos și părea să fie foarte puternic.

Incet și cu mers legănat individul se apropia. Văzurăm acum că era rănit. De la tâmplă îi șiruia sângele pe obrazul stâng.

Mă simții cam neliniștit, căci Indianul făcea o impresie ciudată, în vreme ce se apropia de noi, clătinându-se.

Tocmai vroiam să-i șoptesc lui Marian să fie cu băgare de seamă, când uriașul, care mai era numai la zece metri, scoase un țipăt ascuțit. Brațul său drept se repezi cu

iuțeala fulgerului în sus, și înainte ca să pot scoate revolverul, un pumnal lung fulgeră prin aer. Zvârlise primejdioasa armă de-a-dreptul în Marian.

Prietenul meu ar fi putut să se arunce repede în lături, în schimb profesorul Jarvis ar fi fost pierdut, căci el stătea îndărătul lui Marian și arma ascuțită trebuia să-l nimerească.

Prietenul meu părea să știe asta, căci rămase liniștit locului. Vroia deci să se jertfească pentru profesor. Oricât mi s'ar fi părut de fără noimă lucrul acesta în prima clipă, mai târziu îmi dădui seamă că Marian n'ar fi putut face altfel. El chezășuise pentru siguranța profesorului, atunci când am luat asupra noastră căutarea comorii, căci Jarvis era ca un copil în fața Naturii sălbatece. Așa că trebuia să împiedece lovitura de pumnal ca să nu-l primejduiască pe învățat.

Toate gândurile acestea îmi trecură fulgerător prin minte. Deschisei gura ca să scot măcar un strigăt de prevenire, care firește c'ar fi fost fără rost.

Atunci interveni Pongo. Marian orânduise ca el să rămână în apropiere, gândindu-se, probabil, că va trebui să-l ocrotească. Și uriașul Negru o făcu într'un chip cum nu m'aș fi așteptat, și care mă umple de admirație încă astăzi, când istorisesc lucrurile acestea.

Pongo stătea liniștit de tot lângă Marian, nu se zvârli înainte, nu aruncă nici cuțitul său enorm în Indianul furbat, ca să răzbune moartea de neînlăturat a prietenului meu. Imi trecu fulgerător prin minte că și el își dădea seamă că nu mai era nimic de făcut.

Dar iată că aduse la îndeplinire ceea ce părea într'adevăr cu neputință, ceea ce niciun om în locul său n'ar fi fost în stare să facă.

De groază deschisei ochii mari și mă așteptam să aud în clipa următoare izbitura cu care pumnalul se înfigea în pieptul lui Marian.

Atunci Pongo își repezi odată în sus și în lături brațul său drept. Tot atât de repede îl trase înapoi și zise, liniștit:

— Va fi bine, Masser Farrow. Maha, șo!

In timp ce ghepardul, care băgase de seamă, firește, primejdia ce-l amenința pe Marian, se năpusti asupra uriașului Indian, eu rămăsesem înmărmurit, neștiind ce se întâmplase. Ce făcuse Pongo? Marian mai stătea acolo, în picioare, și nu arăta prin nimic c'ar fi rănit. In schimb văzui că-și smulse revolverul dela brâu.

Fără să vreau aproape, făcui la fel, și abia atunci văzui ce înfăptuise camaradul nostru Negru. Cu o putere de necrezut și o siguranță desăvârșită prinsese pumnalul, la un milimetru numai de pieptul prietenului meu. Il ținea acum liniștit în mâna dreaptă lăsată în jos, dar simțeam instinctiv că era gata în orice clipă să-l zvârle în gâtlejul noului dușman.

Din două sărituri Maha ajunse pe uriașul Indian, care după atacul acela criminal se apropiase și mai mult de noi. Ca un bolid sări credinciosul animal pe trupul Indianului, care nu se mai putea împotrivi.

Mai puțin de o clipă stătu încă în picioare, apoi se rostogoli la pământ, cu Maha deasu-

pra lui. Ghepardul îl ţinea bine, şi era gata să-şi înfigă colţii în potrivnicul său, dacă acela ar fi făcut vreo încercare să se apere.

Dar uriaşul nu se clintea. Sau îl ameţise căzătura, sau rămăsese încremenit văzând că atacul său cu pumnalul dăduse greş într'un chip atât de neaşteptat.

Marian se răsuci în călcâie şi privi cu asprime la Indianul ce vorbise întâi.

— Uite-ţi şeful! zise el. Numai că nu e în stare să vorbească acum. Ia spune, ce aveţi cu noi?

— Sahib, nu ştiu — bâlbâi cel întrebat — trebuia să ascultăm, pentrucă aşa poruncea şeful.

— Unde a căpătat rana dela cap? întrebă Marian.

— Nu ştiu, Sahib. Şeful s'a îndepărtat de noi, am auzit o împuşcătură, apoi s'a întors sângerând şi ne-a poruncit să-l urmăm şi să punem mâna pe Sahibi. Trebuia să-l ascultăm.

In vreme ce vorbea, se uita speriat la Pongo, care-i apărea, probabil, ca o fiinţă din altă lume.

— Aha, care va să zică trebuia să plătim pentru alţii! spuse Marian. Am avut noroc că Pongo veghea. Mă socoteam pierdut. Acum însă ce facem? Cine devine şef în locul ăstuia?

— Fiul său, Sahib, uite-l că şi vine.

Dinspre pădure venea în pas alergător un tânăr Indian, care avea aceeaşi statură uriaşă ca tatăl său. Marian îl strigă imediat şi fără să se sinchisească de părintele său care

zăcea sub labele lui Maha, tânărul veni în fugă spre noi.

Mă aşteptam să-l văd năpustindu-se cu furie asupra noastră şi îmi pregătii îndată revolverul — dar se întâmplă ceva cu totul neaşteptat.

Tânărul Indian se opri din fugă, brusc, cu puţin înaintea noastră, se holbă o clipă la brâul pe care-l purta Marian, apoi se înclină adânc şi zise:

— Sahib, văd că eşti căpetenia noastră. Porunceşte şi te vom asculta!

Care va să zică, acum se arăta puterea brâului fermecat! Dăduserăm de nişte Indieni cari făceau parte din ciudata sectă. Şi mulţumită brâului, Marian devenise unul din maimarii lor.

— Tatăl d-tale ne-a atacat — spuse prietenul meu. Probabil că alţi Europeni l-au rănit cu vreun glonţ şi de pe urma asta i s'a turburat mintea. Vom uita de întâmplarea aceasta, dar acum pune să fie transportat de aici şi dă-ne drumul să mergem mai departe.

La un semn al tânărului Indian ceilalţi făcură loc şi se înclinară şi ei adânc şi plini de respect.

— Facă-se voia voastră, Sahib! mai spuse tânărul.

— Bine! Poate ne-om mai vedea după ce ne vom fi îndeplinit misiunea. Maha!

Ghepardul se ridică îndată de pe trupul uriaşului Indian şi veni spre noi. Marian salută din cap pe tânăr, apoi pornirăm spre pădure.

— Iată că am avut şi aventura pe care am dorit-o! spuse profesorul. E drept că era

mai primejdioasă decât întâlnirea cu rinocerul și pantera. Îți mulțumesc, domnule Farrow, că erai gata să te jertfești pentru mine.

— Nici nu puteam face altfel — răspunse Marian, cu modestie. Dar acum trebue să fim cu multă luare-aminte, deoarece ne apropiăm de locul unde e îngropată comoara.

Spre uimirea mea, Marian mai ținea revolverul pregătit și iscodea cu privirea împrejuru-i. Mă gândeam la ce primejdie s'o fi așteptând, când îmi veni în minte că Indianul uriaș fusese rănit cu un glonț de Europeni.

— Mariane — zisei — să știi că banda care ne-a atacat ieri o fi în fața noastră. Probabil că lor le datorăm întâmplarea aceasta neplăcută.

— Așa cred și eu — răspunse prietenul meu. Deci, trebue să fim cu mare băgare de seamă. Și armele mereu pregătite.

Mergeam de un ceas prin pădure, și vedeam cu oarecare neliniște că din loc în loc se făceau luminișuri pe de lături, unde banditii s'ar fi putut ascunde bine.

La stânga noastră se ivi iarăși deodată un luminiș mare. Marian se opri locului, privi în sus, apoi se 'ntoarse spre profesor și spuse în șoaptă:

— Am ajuns, domnule Jarvis. Colo sunt cei trei copaci, ale căror trunchiuri înfățișează forma unei harfe. Și după cum știm cu toții, harfa este „instrumentul îngerilor". In fața acestor copaci o fi îngropată comoara, pe lângă care mii de oameni vor fi trecut până acum fără să bănuiască ceva.

Jarvis își scoase casca tropicală și încrucișă brațele, rămânând într'o atitudine pi-

oasă. Noi deasemenea tăceam. In luminișul acesta fuseseră măcelăriți de fanatici, aproape toți fugarii.

— Haideți! spuse profesorul, în cele din urmă. Trebue să ne grăbim.

In imediata apropiere a copacilor era un loc care bătea la ochi. Hotărârăm să facem cu schimbul la săpat, căci acuma trebuia să și veghiăm.

Jarvis tocmai înfigea sapa în pământ, când deodată un glonț făcu să-i sboare lui Marian casca din cap.

— Sus mâinile! se auzi un glas răgușit. Repede, altminteri vă trimit imediat pe lumea cealaltă. Fiți bucuroși că vă cruț deocamdată.

De jur-împrejur se iviseră făpturi îndărătul tufișurilor. Numărai șapte capete care ieșeau deasupra crengilor. Tot atâtea țevi de pistoale erau îndreptate asupra noastră.

Așa dar, „șeful" bandei și găsise luminișul, se ascunsese însă cu oamenii săi, ca să se încredințeze dacă nu greșise locul.

Marian ridică încetișor brațele și noi îi urmarăm pilda. Trebuia să ne supunem, așteptând până s'o întoarce roata norocului.

— Haha, ăsta e norocul vostru! râse omul cu glasul răgușit. Mă și pregăteam să trag. Așa, acum pă...

Își rupse vorba și, gâlgâind, dispăru îndărătul tufișului. Și ceilalți bandiți fură trași în frunziș de o forță nevăzută, auzirăm câteva țipete ascuțite, gemete, trosnete de crengi — apoi... tăcere.

O făptură înaltă își făcu loc prin frunzișul îndărătul căruia dispăruse „șeful". Era India-

nul care cât p'aci să-l ucidă pe Marian cu pumnalul.

Se înclină adânc şi zise:

— Sahib, rana m'a făcut să-mi pierd aproape minţile. Oamenii aştia, pe cari i-am pedepsit acum, au fost aceia cari m'au împuşcat. Acum ştiu că d-ta, Sahib, eşti unul din „cei mari". Sahib, eu şi oamenii mei ne supunem ţie...

— Probabil că vin prea târziu! se auzi atunci glasul inspectorului Longhand, care se ivi în drum, însoţit de câţiva poliţişti. Aş fi sfârşit şi eu cu indivizii aia, dar atunci v'aţi fi primejduit degeaba d-v., domnilor. Aţi fost în mare pericol — nu mai încape vorbă — şi Indienii v'au salvat.

— Da — încuviinţă Marian — aşa era. Acum haidem să-i dăm o mână de ajutor profesorului.

Nu trecu mult şi o groapă mare se căsca în faţa noastră, iar pe fundul ei găsirăm sipetul de stejar, al cărui lemn nu putrezise încă. Indienii duseră lada la Patna, şi în casa inspectorului fu deschisă. Conţinutul ei era îndestulător ca să asigure profesorului şi bătrânei sale mame o viaţă lipsită de griji. Şi noi avurăm de asemenea partea noastră, cu care puteam porni spre noui aventuri — încheiă doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: Comoara profesorului

Volumul următor va fi intitulat: Puterea zeului

Publicaţie periodică. — Apare saptămanal
No. 162 — Joi 25 Iunie 1936

Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

10% reducere

vă oferă

Colectura IG. HERTZ

din

Calea Victoriei 5

la toate raioanele librăriei sale fără nicio restricțiune, cumpărând

un bilet al Loteriei de Stat

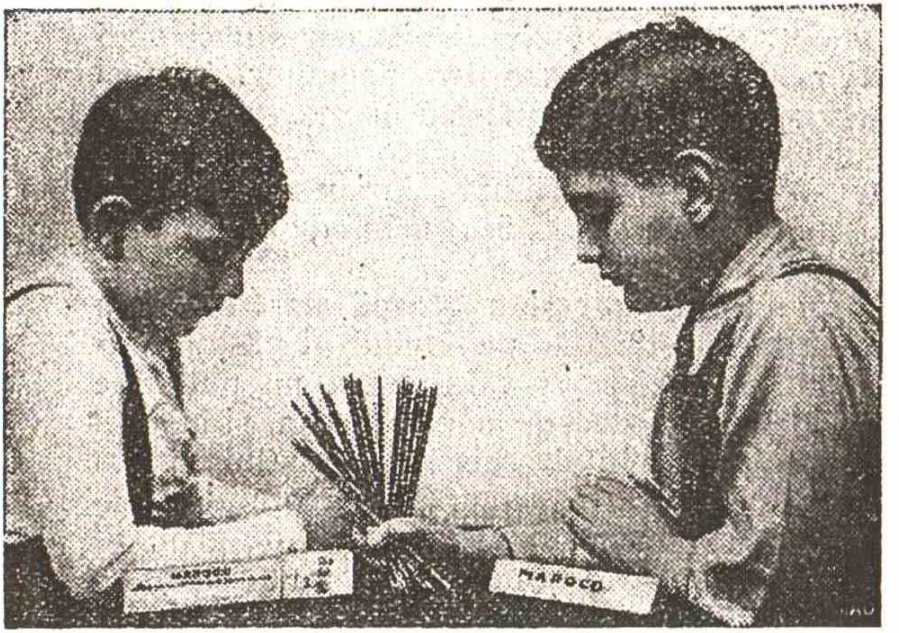

MAROCO, jocul cu beţişoare vibrante

este cea mai desăvârşită distracţie pentru toate vârstele acasă şi în aer liber.

Instructiv, pasionant, amuzant!

Lei 40 la toate librăriile.

Depozitul general: Librăria Ig. Hertz. Bucureşti.

TIP. „FINANȚE ȘI INDUSTRIE" Str. Poetul Macedonschi, 1

Mai tare ca Jules Verne!

6.000.000

exemplare vândute
din operele lui

CAROL MAY

descrieri de călătorie din lumea largă.

A apărut în românește

WINETU

VOLUMUL II

In traducerea magistrală
a lui

ION GORUN

COMOARA DIN MUNȚII STÂNCOȘI

WINETU
VOL. II

LA
TOȚI LIBRARII
ȘI
VÂNZĂTORII DE ZIARE

Un volum elegant cartonat de 196 pagini.

EDITURA Ig. Hertz BUCUREȘTI

AVENTURILE ECHIPAJULUI „DOX"
APARE IN FIECARE JOI

CAROL MAY

posedă neîntrecutul dar de a îmbina
plăcutul cu utilul în lucrările sale.

WINETU

mai cu seamă, oferă pagini minu-
nate de peripeții captivante, umor
sănătos și cunoștințe folositoare în
geografie, istorie și științe naturale.

LEI 5

Un volum de cca. 200 pagini,
'într'o execuție ireproșabilă cu co-
pertă colorată, costă numai Lei 25.